Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

GÖTEBORGS UNIVERSITET

N:o 8. Ett N:r hvarje vecka. Pris: 10 öre.

FORTUNE

TIDSKRIFT FÖR SKÖNLITTERATUR.

(Bland 20,000 abonnenter gratispremier för 34,450 Kr.)

EXPEDITION: *Skolgatan N:o 19, Göteborg.*

UTGIFVARE OCH FÖRLÄGGARE: Alb. Olson, Göteborg.

PRENUMERATIONSPRIS: *för år 4,50, postarv. inber.*

Dubbelgångaren

eller

Kapten La Chenaye.

af *Ernest Capendu.*

(Öfversättning).

Forts. f. f. N:r.

— Jag också. Det är en käck gynnare. — Halloh! min unge herre! — ropade han utöfver strömmen; — det är ju ingen mer, som tviflar på er. Låt det nu vara nog och kom tillbaka till oss. Ni kan ju taga hästen i släptåg.

— Stor tack! — skallade det tillbaka — men jag blir, der jag är. Frukta icke; jag skall vara i land lika fort som ni.

Chevalier de la Guiche satt af, trädde till kanten af pråmen, tog af sig hatten och bugade sig artigt, alldeles som om hade stått i en salong.

— Tillåter ni, min herre — yttrade han till den emellertid närmare komne simmaren och pekande på sin äfvenledes afsutne kamrat — att jag för er presenterar herr markis Raoul Hannibal d'Herbaut och äfven mig sjelf chevalier Charles Philippe de la Guiche, samt säger er, å bådas våra vägnar, att vi anse bekantskapen med er för en heder. Det beror endast på er, att bli vår förtrolige vän.

Den unge mannen närmade sig till färjan, räckte ut sin arm och skakade öppenhjertligt de honom erbjudna händerna.

— Denna presentation är mera värd, än alla andra — sade han muntert; — ty då den sker under så egna omständigheter, så skall ingendera af oss så lätt kunna glömma den.

— Vill icke ni också hafva den godheten, att göra oss bekanta med ert namn och er titel? — frågade markisen i höflig ton.

Den unge mannen rodnade vid denna så naturliga fråga. Dock, i nästa ögonblick upplyfte han hufvudet stolt, som om han hade blygts öfver sin förvirring, dref sin fläsande häst så nära färjan som möjligt och svarade:

— Det namn, som jag bär, tillhör mig icke. Mitt verkliga namn och min titel hafva blifvit mig beröfvade, medan jag ännu låg i vaggan. Det är en familjhistoria, som jag sedan skall anförtro er, mina herrar, ty just dess utveckling är det, som förer mig till Paris. — Under tiden kallar man mig baron de Grandair och det namnet skall jag bära intill den dag, då jag åter får upptaga mina förfäders namn och titel; förstår sig — sedan de blifvit rentvagna i den uslings blod, som genom missbruk har vanhelgat dem. Den, som nu har den äran att tala med er, mina herrar, och som af innersta hjerta mottager den af er erbjudna vänskapen, anhåller att ni tillsvidare täcktes kalla honom vid hans lånta namn.

— Baron de *Grand-air* — upprepade d'Herbaut långsamt och leende. — Ert yttre motsvarar i allo detta namn.

— Men min förmögenhet desto mindre, herr markis, ty mitt baroni är, såsom ni väl kan förstå, rök och dunst. Huru det än må vara, mina herrar: — en adelsman af godt hus är jag och ni kunnen, utan att på något sätt vanhedra er, räcka mig handen.

Den stolta blick, hvarmed han yttrade dessa ord, hade dock ingenting utmanande, utan var, helt enkelt uttrycket af ett lugnt och rent sjelfmedvetande.

— Vi betvifla detta så litet, att vi från denna stund betrakta er såsom vår förtrogne vän — genmälde chevalieren hjertligt; — och vi önska endast,

herr baron att ni måtte tycka lika mycket om oss, som vi om er.

Färjan lade nu till vid den motsatta stranden, och nästan på samma gång uppklättrade den snälla hästen med baron Grandair på den branta stranden, skakande, liksom af nöje, det sköna eleganta hufvudet.

Men på andra stranden stod, orörlig som en stenbild den gamle sergeanten, som med uppmärksamma blickar hade följt det ovanliga skådespelet. Först när han såg den unge herrn säkert öfver på andra stranden, lättade han sitt hjerta med en ed.

— Tusen millioner granater! — ropade han förnöjd; — han vill icke låta sätta pekstícka för sig! — O, derpå känner jag fullkomligt igen honom. — Det måste vara han! ... Mästaren har rätt ... Hvilken natur! — Hans far var också en tocken der ... precist sådan. — Ah ja, det är sannerligen han. — Hvad mästaren skall bli glad! — Arme gosse! ... att vid hans år redan hafva lidit så mycket! — Och om jag äfven ingenting hade vetat, så skulle dock det präktiga, öppna ansigtet hafva sagt mig det, Guds död, om han hade drunknat! — Jag skulle aldrig under hela min lefnad kunnat trösta mig. — I morgon, måste jag springa till den sköna Perrine och underrätta mig om, hur han mår. — En präktig pojke!

Och med strålande ansigte gick den gamle mannen gnuggande händerna af förnöjelse, tillbaka till sin bänk.

Emellertid redo de trenne ädlingarna långsamt framåt Pré-aux-Clercs, baronen drypande af vatten ända upp till gördeln, men eljest vid godt lynne.

— Solen skall nog torka mig, — sade han skrattande.

— Kom med oss in på värdshuset Branche-de-Saule, — sade La Guiche. — En god kaminbrasa skall der göra sin stora nytta, så att ni är torr inom en fjerdedels timma.

— Gerna! — svarade baronen; och efter några minuter sutto de tre unga männen i sagde värdshus, der på chevalierens befallning, en präktig brasa snart flammade, mot hvilken den unge resande efterhand vände alla delar af sina genomvåta kläder. Han hade emellertid icke velat tänka på sig sjelf, förrän han visste, att hans häst var i händerna på en förståndig stalldräng.

— Redan half tio — anmärkte d'Herbaut, efter att hafva sett på ett ofantligt guldur, hängande vid en tjock, juvelinfattad guldkedja, som han bar om halsen.

— Vi ha då en halftimma på oss — sade La Guiche.

— Visserligen; men jag undrar dock på, att d'Arcourt icke är här. Du sade väl åt honom, att han skulle komma klockan nio?

— Jag skref till honom först i dag på morgonen; han vet emellertid, att sammanträffandet ej skall ega rum förrän klockan tio. — A propos! vet du, hvem Henri har med sig som sekundant?

— Ja, Benzeville och d'Ornay.

— Ha! två goda klingor! — Det blir ett skönt parti ... men farligt för den, som kommer att stå emot d'Ornay: han har ännu aldrig förfelat sin man.

— Den här gången vilja vi dock dra försorg om, att han förfelar honom, åtminstone, om han vänder sig mot mig — sade d'Herbaut med ett spefullt leende.

— Tag dig till vara! — varnade chevalieren. — Ni ursäktar väl, bästa vän — fortfor han, vändande sig till baron de Grandair — att vi i er närvaro samtala om angelägenheter, som för er äro alldeles främmande? — Vi blifva också snart nödsakade, att med er tillåtelse lemna er ensam här på värdshuset.

— Jag vore otröstlig om ni för min skull behöfde ålägga er något tvång — försäkrade baronen förbindligt.

— Ja, ni måste till och med sträcka er godhet ända derhän, att ursäkta, om ingendera af oss kommer igen — skrattade chevalieren.

— Och hvar återfinner jag er, i sådant fall?

— I himlen; i fall Gud är så nådig och upptager oss der.

— Huru? — frågade baronen förundrad.

— Vi skola slåss — svarade La Guiche — och vi vänta på vår vän d'Arcourt, som jemte d'Herbaut skall bli min sekundant.

— Ja så — svarade baronen utan något tecken till bestörtning. — Skada, att ni redan är försedd med två sekundanter; eljest skulle det hafva varit mig ett nöje att få draga värjan till beseglande af vår vänskap.

— Jag tar er på orden i och för nästa gång, herr baron.

— Och hur heter er motståndare, om jag får fråga?

— Ett namn af god, högadlig klang: grefve de Bernac.

Baronen, som i detta ögonblick stod och vände ryggen åt spiseln, gjorde nu ett sådant väldigt hopp bakåt, att han satte foten in på den låga härden och stänkte omkring sig ett regn af gnistor.

— Ni bränner ju upp er! — ropade markisen.

— Grefve de Bernac! — ropade Grandier, utan att akta på varningen.

— Han sjelf — svarade La Guiche. Känner ni honom?

Baronen svarade ingenting; han hade plötsligen blifvit alldeles blek; men i nästa ögonblick åstadkom det häftigt undanträngda blodet en reaktion och hela ansigtet öfverdrogs af den mörkaste purpur.

— Känner ni Bernac? — upprepade chevalieren.

— Nej — svarade baronen med tillkämpad fattning. — Hvad är det för en grefve de Bernac?

— En adelsman af ett godt hus i Picardie ... Familjen härstammar dock från Bretagne.

— Och — han bor i Paris?

— Ja, det gör han.

— Har han bott här länge?

— I några år, tror jag. Vi äro goda vänner, han och jag.

— Då kan ni väl vara god och presentera mig för honom?

— Ja ... det vill säga om icke endera af oss i dag gör slut med den andra, i hvilket fall presentationen, såsom vi lätt kan finna, kommer att ha sina svårigheter.

— Det skulle roa mig att få göra hans bekantskap — sade den unge mannen, synbarligen mera öfverlemnande sig åt sina egna tankar, än besvarande de andras ord.

— Ha, ha, ha, herr baron! utbrast d'Herbaut skrattande. — Det är kanske för er med vänskapen, som det var med simmandet öfver floden. Ni tycks vilja kasta er om halsen på grefven med lika ifver, som ni störtade er i Seinen.

— Min Gud! ... är då icke min önskan ganska naturlig? — yttrade baronen med ett egendomligt gällt skratt. — Måste icke en man, sådan som grefve de Bernac, som ni så mycket högaktar, som ni kallar er vän, och mot hvilken ni vågar ert lif, vara för mig en kär bekantskap.

— Nå väl, jag lofvar att presentera er för honom — sade La Guiche — i fall att d'Herbaut skulle bli dödad. Dock, för tusan! ... hvad vill det säga? ... Klockan slår snart tio och d'Arcourt är ännu icke här?

— Kanske har han redan förut på morgonen haft en hederssak och din biljett träffade honom icke hemma — yttrade d'Herbaut.

— Det är möjligt.

— I det fallet skulle han således uteblifva — inföll baronen lifligt.

— Ja, sannolikt — svarade d'Herbaut. — Dock — halt! der är han ju, tror jag — fortfor han, i det han gick fram till fönstret.

Baronen gjorde en åtbörd af förtret och missräkning.

— Nej — sade La Guiche — det är d'Ornay.

— Våra motståndare vänta redan på oss, markis; vi måste vara så artiga och gå dem till mötes.

Chevalieren öppnade dörren under det att markis d'Herbaut otåligt stampade med foten och utropade:

— Fan anamma den d'Arcourt!

— Ah nej, Gud välsigne honom! — sade Grandair.

— Hvarföre det?

— Derföre att nu fattas er en sekundant och jag kan få träda i hans ställe.

— De båda kavaljererna sågo tvekande på hvarandra och dröjde med svaret.

Emellertid kunde man genom den öppna dörren se huru tvenne herrar stodo i en något aflägsen allé och syntes vänta på någon, medan en tredje närmade sig värdshuset.

Det var grefve de Bernac och hans båda sekundanter.

XVIII.

Sekundanterna.

— Herr baron — sade La Guiche, i det han hastigt vände sig till Grandair, som helt trotsigt hade tryckt sin filthatt på hufvudet och med handen på svärdfästet kastade genomträngande blickar på de obeslutsamme adelsmännen. — Edert anbud är visserligen rätt artigt men ...

— Men? ... Således finns här ett *men?* — Tviflar ni på min härkomst och på hvad jag har berättat er?

— Nej, Gud bevars! Allt hos er tillkännager den fulländade adelsmannen.

— Eller anser ni mig för en mes?

— Det tror ni väl icke, efter den öfverdådiga handling af er, som vi nyss hafva bevittnat.

— Nå, då ... således ...

— Min bästa baron, — började nu chevalieren i en ganska vänlig ton. — Att ni är en man af stånd, det ser man vid första blicken. Ni är obestridligt tapper och ridderligt sinnad — men allt detta är, under förevarande omständigheter, icke nog.

— Hvarför icke? — frågade Grandair förvånad.

— Derföre att vi hafva emot oss de trenne skickligaste klingorna vid hofvet. — Tala öppet, herr baron: förstår ni att handtera värja?

— Ah, ja ... det tror jag väl, — svarade den unge mannen efter någon besinning.

De båda adelsmännen märkte, att han besinnade sig, och rynkade ögonbrynen.

— Frukten ingenting, mina herrar, — skyndade baronen sig att tillägga med en ton, som ej saknade en viss höghet — jag skall icke låta döda mig så lätt heller.

— Ack, här är icke fråga om att dö, utan att *döda*, — ropade d'Herbaut otåligt. — Med ett ord, baron, har ni någon gång duellerat.

Den unge mannen betänkte sig ett ögonblick; men hans naturliga öppenhet behöll dock segern och tvang honom till en bekännelse, hvilken måste förefalla honom så mycket pinsammare, som på den tiden en adelsmans värde uppskattades efter hans hjeltebragder i tvekamp.

— Jag har aldrig duellerat förr, — erkände han, i det att en hög rodnad betäckte hans ansigte.

— För tusan! ... det är förargligt, — brummade La Guiche och d'Herbaut höjde på axlarne.

— Men, vid Sankt Marcus, min skyddspatron — ropade baronen med gnistrande ögon, — jag förstår er icke, mina herrar. Hvad gör väl det, om jag har slagits förr eller icke? — Måste det icke också för er någon gång hafva varit första gången?

— Utan tvifvel, — sade La Guiche leende.

— Och huru bar ni er åt, då?

— Jag dödade min motståndare, den stackars Marceiles, — sade chevalieren.

— Och min, — inföll Markisen, — fick ett farligt sår.

— Nå, då ser ni väl.

— Men, — anmärkte La Guiche, — jag hade varit en af Tibauts lärjungar.

— Och mig, — sade markisen, — hade Bussy d'Ambrise, af vänskap för min far, sjelf undervisat.

— Nå, om det också fattas mig undervisning, — ropade Grandair, hvars tålamod var uttömdt, — så vill jag väl se den, som kan frånkänna mig mod och kallblodighet.

— Hvem betviflar det? — frågade markisen; men det förslår icke långt.

Den ganska vigtiga roll, som sekundanterna spelade i detta tidehvarfs dueller, förklarar tillräckligt de båda kavaljerernas betänkligheter. Då de medstridande voro berättigade och förpligtade till allmän medverkan, så berodde det ganska mycket på modet och skickligheten hos en enda, att ett enda felsteg ofta hade någons — ja, kanske alla de öfrigas nederlag till följd.

Emellertid förrann tiden hastigt. Den fiendtliga sekundanten var helt nära värdshuset och på ett uppskof af duellen var icke att tänka. d'Arcourt syntes icke till — ett beslut måste fattas.

La Guiche fästade sin forskande blick på baronen, som i stolt, upprätt ställning, med blixtrande ögon och handen på värjfästet, stod midt emot honom. Det låg i hans blick en sådan lugn säkerhet, så mycken värdighet, parad med ridderlighet, att chevalieren ovilkorligen kände sig hänförd. Han trädde ett steg närmare, räckte honom sina båda händer och sade, med den hos honom så egna älskvärdheten:

— Förlåt mig, min bäste unge vän, att jag icke genast syntes efter förtjenst uppskatta den ära, ni vill göra oss! — Ni har rätt: jag kan ej önska mig en mera välkommen sekundant. Och om d'Arcourt nu skulle komma, så skulle jag visa bort honom för att antaga er.

Just nu hade herr d'Ornay hunnit fram till värdshuset och inträdde för att anmäla hos herrarna, att grefve de Bernac med sina sekundanter väntade dem, samt att man, under förutsättning af deras bifall, redan hade utvalt en passande terräng vid slutet af allén.

— Godt, så visa oss vägen, grefve d'Ornay, — sade chevalieren och gick ut med honom, medan baronen fattade d'Herbauts arm, för att följa efter.

Den unge mannens anlete hade, sedan han var viss på att få vara med om striden, antagit ett strålande uttryck. Emellanåt for dock en djup rodnad öfver hans panna och ur hans ögon flögo blixtar, nämligen då han fästade dem på allén, vid hvars slut grefve de Bernac och herr de Benzeville väntade.

— Var god och säg mig hvilkendera som är grefve de Bernac, — frågade han förtroligt lutad mot sin ledsagares arm.

— Den största af de der två, — blef svaret; — den med svarta håret och den stolta hållningen.

— Jaså, han som nu stryker sina mustacher?

— Just han.

— Och han är af god familj, säger ni?

— Af urgammal adel.

— Och har icke länge varit i Paris?

— Nej; endast i fem år, tror jag.

— Det slår alltsammans in, — mumlade baronen, hvars panna mulnade. — Och ämnar han dröja länge vid hofvet? — frågade han vidare.

— Ja, det tror jag väl. Han skall — så vida icke La Guiche i dag ger honom pass till evigheten — gifta sig med dottern till prefekten i Paris.

— Är flickan vacker?

— Hon är en engel i skönhet och behag.

— Och — grefve de Bernac älskar henne.

— Han tillber henne.

Baronen syntes besinna sig något.

— Förlåt mig, herr markis, — började han åter — att jag tar ert öfverseende i anspråk för så många likgiltiga frågor. — Ni måste begripa, att den, som nyligen är anländ till Paris och der alldeles obekant, intresserar sig för alla enskildheter inom en samhällsklass, der han snart kommer att uppträda.

— Det begriper jag mycket väl, — sade d'Herbaut leende.

— Således ursäktar ni mig?

— Af hjertat gerna ... och mer än det.

— Hvad menar ni med detta mer?

— Jag menar, det ni torde önska, att så mycket, som möjligt är, blifva invigd i alla hofvets och det högre sällskapslifvets förhållanden.

— Det har jag ju redan helt naivt bekänt för er.

— Godt! jag känner ett medel, som skall föra er fort till målet. Spaniens ambassadör, som vill inbilla hela verlden, att hans suverän är fullkomligt försonad med kung Henrik, ger i natt, såsom varande sista karnevalsaftonen, en stor maskeradbal i sitt hotel, hvilken skall bevistas af hofvet. Gå dit, och ni finner er på en gång midt inne i denna verld, som ni önskar att lära känna. Jag skall sjelf presentera er för Don Pedro de Toledo, med hvilken jag är intimt bekant.

— Bravo! det tackar jag för.

— Således afgjordt — förutsatt, att vi båda då äro friska och helbregda.

— Kommer grefve de Bernac också med på den der balen? — frågade Grandair, med en öfvermodig åtbörd tillbakavisande hvarje bekymmersam invändning.

— Ja, visst ... om, som sagt är, La Guiche tillåter honom det.

— Och polis-öfverdomarens dotter äfven?

— Fröken Diana ... det förstås.

— Godt, min bäste herr markis, vi träffas i afton på balen. Dock ... ännu ett ord: — är grefve de Bernac slägt med prefekten, hvars dotter han gifter sig med?

— Nej, på intet vis. Grefven härstammar

från en brétagnisk familj, som först för ett halft sekel sedan flyttade från Picardie, och herr d'Aumont är af burgundisk adel.

— Herr d'Aumont! — upprepade baronen studsande.

— Ja, det är prefektens namn.

— D'Aumont! d'Aumont! ... för tjugofem år sedan fanns ett sådant namn i Picardie.

— Ja, visst; det var prefekten sjelf, som då var ståthållare i Rouen.

— Då var han icke gift.

— Nej.

— Och ni säger, att han har förlofvat sin dotter med grefve de Bernac?

— Ja, det har han visst. Den förlofningen är bekant öfver hela staden.

Baronen syntes tveka några ögonblick; sedan fortfor han, med synbart våld på sig sjelf:

— Berättar man icke rysliga saker om grefve de Bernacs fars död? — Blef han icke mördad på sitt slott, han så väl som hans grefvinna?

— Ganska riktigt, — svarade markisen.

— Utan att man någonsin fick veta af hvem?

D'Herbaut blickade förvånad på sin ledsagare.

— För att vara en med det högre sällskapslifvet här alldeles obekant person, så tycks ni dock veta temligen besked, — sade han skrattande. — Hvad ni nu yttrat om familjen Bernac är bokstafligen sanningsenligt.

— Jag hörde, under min resa, den der händelsen omtalas, med högst osannolika detaljer, — sade baronen likgiltigt. — Då gaf jag just icke så mycket akt derpå; men namnet de Bernac återkallar i mitt minne den der sorgliga händelsen. Men jag blygs i sanning, — fortfor han, — att så hafva missbrukat ert tålamod. — Der äro nu de andra herrarna.

— Lemna *mig* d'Ornay, — sade markisen flyktigt, — och tag ni Benzeville.

— Hvarför det?

Markisen fick ej tid att svara, ty de sammanträffade just i det ögonblicket med de öfriga.

Alla sex helsade hvarandra höfligt.

Den lilla terrängen der striden skulle ega rum, var åtta till tio meter bred, och kanske dubbelt så lång. Det späda gräset på marken hade af nattdaggen blifvit slipprigt; men också förlänade de tätt sammanvuxna, churu ännu olöfvade grenarna på träden, ett skydd mot de bländande solstrålarna. Genom en öppning i skogen, på den ena sidan, syntes Seinefloden, Tuilleriträdgården och Louvrens nya galleri.

XIX.

Bernhardinermunken.

— Nå, chevalier, — ropade grefve de Bernac, — hvad tycker ni om terrängen? Jag tycker, att den är väl vald.

— Jag tycker så med, — svarade La Guiche, och vändande sig till baronen fattade han denne vid handen och tvang denne att framträda.

— Mina herrar, — sade han, — markis d'Herbaut kännen ni allesammans; men här har jag äran föreställa er min andra sekundant, som har den godheten att åt min sak inviga sin klinga. Det är baron Marcus de Grandair, som denna morgon kommit direkte från provinsen, för att få det nöjet att med en af er korsa sin klinga.

Herrarna helsade på hvarandra.

— Framåt då! — ropade La Guiches motståndare, i det han med ena handen kastade den bredskyggiga filthatten långt bakom sig och med den andra drog sin värja. — Till er tjenst, mina herrar!

D'Herbaut tog hastigt ett steg framåt mot d'Ornay, som stod till venster om Bernac; men baron de Grandair förekom honom.

— Min herre — sade han, dervid hållande sin hatt i handen och bugande sig för d'Ornay — ni gäller för att vara en förträfflig klinga; skulle ni väl vilja vara af den godheten och gifva en stackars landtbo en lektion?

Grefve d'Ornay var en stor, starkt bygd, fyratioårig man, hvars herkuliska gestalt tydde på en ovanlig styrka. Hans vilda, dystra fysionomi, förrådde ett föga fördragsamt temperament, hvilket grefven troligen hade att tacka för, det de oräkneliga dueller, hvari han deltagit och hvilka merändels haft en blodig utgång, för honom icke haft annat än ett stort rykte till följd.

Ett spefullt leende lekte kring den beryktade slagskämpens läppar vid den unge mannens harmlösa begäran.

— Jag vill våga min hals på, att han låter slagta sig som en gåsunge, — brummade markis d'Herbaut harmset. — Det vore dock skada på honom, ty han är en satans duktig pojke.

Och med likgiltigheten hos en, som vill sätta sitt lif på spel och som finner tiden alltför kort för ett onödigt beklagande, kastade markisen af sig sin hatt och sade till Benzeville:

— Vi begge, således, herr baron!

De sex motståndarne utsökte, par för par, den terräng, som syntes dem bäst passande, så väl för striden, som för att undvika att falla; ty hvarje kämpe hade rättighet att sticka ihjäl sin motståndare, om han värnlös låg omkullfallen på marken. På detta barbariska sätt blefvo den tidens dueller skoningslöst utkämpade; och icke sällan hände det, att två kämpar af det ena partiet gemensamt kastade sig öfver en enda ännu öfrigblefven af det andra partiet, hvilken således var utan räddning hemfallen åt deras öfvermakt, dock med det enda vilkoret, att anfallet skedde framifrån.

Den terräng, som Bernac, La Guiche och deras sekundanter nu skulle färga med sitt blod, låg vid vestra ändan af Pré-aux-Clercs och hade, för dess aflägsenhets skull, blifvit vald; ty om ock den rådande seden såg genom fingrarne med duellanterna, så existerade likväl lagar emot dem, hvilka i vissa fall kunde komma att användas; och

en piket gensd'armer skulle väl kunnat hafva rätt att förbjuda striden.

Hvar och en af de stridande hade derföre kastat en pröfvande blick rundt omkring, för att öfvertyga sig om, att intet indiskret vittne fanns i närheten; ty den bruna kåpan på en munk, hvilken, läsande i sitt breviarium, spatserade på något afstånd, tycktes icke gifva anledning till något bekymmer.

— Den der bernhardinern derborta kan just läsa ett De profundis för den eller dem af oss, som kommer att behöfva det, — yttrade herr de Benzeville, i det att han helsande föll ut mot markis d'Herbaut.

— Som ni behagar, — svarade denne skrattande. — Den fromme patern skall i alla fall icke störa oss. — Således börja vi, mina herrar! ... Låtom oss icke förspilla den kostbara tiden.

De sex klingorna blixtrade i solskenet.

I samma ögonblick slog bernhardinermunken — vare sig tillfälligt eller med afsigt — igen boken och lät den glida ned i den vida fickan på sin kåpa, hvarefter han genom en sidoallé närmade sig stridsplatsen. Straxt derpå susade det helt sakta i hagtornshäcken bakom grefve de Bernac, qvistarna blefvo försigtigt undanböjda, för att låta ett par nyfikna ögons blickar tränga igenom — men ingen af duellanterna hade hört det lätta bullret, eller märkt den sakta rörelsen i häckens löf.

Och ändå hade den, som härstädes ämnade bevittna den pågående striden, anländt på samma gång som grefve de Bernac och hans sekundanter.

Det var ingen annan än den oss väl bekante bågskytten Giraud från Rouen.

Vilseledd af den der ryttaren, som utanför augustinerklostrets ruiner så skickligt hade intagit grefve de Bernacs plats i sadeln, hade Giraud följt hans spår, utan aning om, att ett byte egt rum. Och då den falske Bernac, med otvungenheten hos den verklige egaren, inträdt i dennes hotell, hade Giraud, gömd under en närbelägen kyrkas portal, väntat ännu några ögonblick, och sedan, öfvertygad om, att grefven hade i sina rum begifvit sig till hvila, svept in sig i sin kappa och lagt sig på den hårda stengatan utanför hotellet.

Vid morgonrodnadens första stråle hade Giraud sprungit upp, fullkomligt säker på, att ingen under nattens timmar hade trädt öfver hotellets tröskel, ännu mindre genom dess port, hvilken han med sin kropps hela längd hade hållit tillspärrad.

Under kyrkans portal afvaktade han nu helt lugn den vidare utvecklingen.

Några timmar sednare hade en fin kavaljer — herr d'Ornay — klappat på hotellets port och sluppit in, och kort derefter åter visade sig i sällskap med grefven.

Denna gången kunde då icke Giraud taga miste om grefvens person; ty det var ljusa dagen och hans ansigte var obetäckt.

Vare sig att sömnen allt för mycket öfvermannat bågskytten, eller att hotellet hade en hemlighetsfull utgång — det vissa är, att, såsom vi finna, grefven måtte under loppet af natten hafva aflöst sin representant, då det var han, som i egen person nu lemnade sin boning.

De båda adelsmännen hade vändt sig åt Seinestranden, der en båt syntes ligga och vänta på dem.

Giraud följde dem på afstånd, sorgfälligt döljande sig. Han utstötte en kraftig ed mellan tänderna, då han såg att båten i början ämnade fara tvärs öfver Seinen, i alldeles rak linie; men vid jemnhöjd med den andra delen af Pont-Neuf vände farkosten sig uppåt strömmen och Giraud sprang, med ett glädjerop, af alla krafter framåt bron. — Utan att stanna i sitt ursinniga lopp passerade han den och hade redan hunnit öfver till andra stranden, medan båten ännu fortfarande roddes uppåt strömmen.

Midt emot la rue Pavée lade den till. Herr d'Ornay steg i land och återvände snart med Benzeville. Efter det båda stigit i farkosten, till grefven, vände de om och passerade, glidande utmed venstra stranden, ännu en gång det sista hvalfvet af Pont-Neuf.

Giraud, hvars föresats hädanefter blef mycket lättare att utföra, då han från strandhöjden kunde iakttaga alltsammans, utan att sjelf blifva sedd, följde således på stranden samma riktning som farkosten tog, och kom till Pré-aux-Clercs på samma gång som herrarne.

Väl möjligt, att spejarens rörelser icke hade undgått grefvens skarpa, vaksamma ögon: men han brydde sig icke derom, då det för honom var alldeles likgiltigt om han under duellen med La Guiche observerades eller icke.

Giraud, som intet ögonblick förlorade de unga kavaljererna ur ögonsigte och som ändtligen, enligt hvad vi sett, hade fattat posto bakom grefven, såg med klappande hjerta Bernacs klinga korsa chavalierens.

— Jag vill bara se till, att han icke faller för tidigt — mumlade han. — Innan han dör vill jag bringa sanningen i dagen.

Munken deremot, hvars högväxta gestalt var insvept i hans ordens bruna kåpa, och hvars ansigte försvann under kapuschongen, hade varit på platsen *före* de unga herrarna — huru länge skulle ingen kunnat säga: ty de första bland innevånarne i granskapet, som stucko sina hufvuden ut genom fönstren, hade redan sett honom vandra upp och ned i allén bredvid floden, utan att dock af hans person varsna mer än de svarta, blixtrande ögonen.

Då solen steg högre upp på himlen och befolkningen i grannskapet blef lifligare, begaf munken sig till den lilla plattformen, som kort derefter utvaldes till stridsplats, och satte sig der under ett träd, med ögonen i en viss riktning fästade på den motsatta stranden. Som en stenblid satt han der hela morgonen, — om försänkt i fromma betraktelser, eller i väntan på något — det var något, som ingen kunde säga.

Ändtligen, då solen stod högt öfver horizonten

syntes vid högra Seinestranden, från trakten af Chailott, en svart punkt, som hastigt växande, snart antog konturerna af en gallopperande ryttare. Denne ryttare, som följde vägen fram till porten, var ingen annan än den unge baron Marcus de Grandair.

Vid hans anblick hade munken rätat upp sig med spänstigheten hos en stålfjäder, sprungit från sin plats, uppdragit ur sin ficka ett slags kikare och hållit den för sitt öga. Detta instrument var mycket simpelt och groft arbetadt, men den, som begagnade sig deraf, måtte hafva varit en i naturvetenskaperna väl erfaren man, ja — en man med djup lärdom — ty på den tiden voro optiska glas fullkomligt okända för allmänheten och de få, som gjorde bruk deraf, begapades af sina medmenniskor med denna slags vidskepliga fruktan, som egnades dem, hvilka misstänktes för att stå i beröring med mörkrets furste.

Med tillhjelp af sitt glas gaf munken emellertid akt på den unge kavaljeren, på andra sidan floden, och ett qväfdt utrop undföll hans läppar. Icke mera tagande sitt öga ifrån ryttaren, såg han dennes tvist med den gamle sergeanten och böjde dervid, under gladt bifall och mycken tillfredsställelse sitt hufvud. Då den unge mannen stod i begrepp att simma öfver floden, gjorde han ett tecken af lifligaste fruktan, och han störtade blixtsnabbt nedåt flodstranden, då han såg det våghalsiga språnget ur färjan, liksom om han velat komma den dumdristige till hjelp.

Sedan baronen, i de båda honom okända herrarnes sällskap, lyckligen hade uppnått stranden, följde munken obemärkt efter dem till värdshuset Branche de Saule, dit äfven han inträdde, churu bakvägen. Värden, som han måtte hafva varit mycket bekant med, bugade sig vördnadsfullt för honom, utan att tillåta sig den ringaste fråga.

Fullkomligt förtrolig med husets lokalförhållanden, som det syntes, inträdde munken i ett rum, som endast genom en tunn brädafplankning var skildt från det, hvaruti de trenne unga herrarna befunno sig, och der han hörde dem språka alldeles som om han varit inne hos dem.

Med en synbar glädje syntes han förnimma det knutna vänskapsbandet mellan den resande och de båda pariserherrarna; dock — när den förestående duellen kom på tal och baron de Grandair önskade, samt slutligen äfven erhöll tillåtelse att deruti deltaga, upplyfte det förborgade vittnet, med alla tecken till fasa och ångest, sina sammanknäppta händer mot himlen och rusade ut ur huset, för att skyndsamt begifva sig till det utsatta stället.

— Nej! nej!... — ropade han för sig sjelf, då svallet af hans upprörda känslor något hade lagt sig! — Gud kan omöjligt hafva fört honom hit, för att låta honom gå under, just i det ögonblick, då han är nära målet. — Det vore en hädelse, att tvifla på försynens hjelp.

Han slog upp boken, som han höll i sin hand, för att skaffa sig ytterligare fattning, och skred långsamt fram till det ställe, der Bernac och Benzeville väntade sina motståndare, dem d'Ornay hade sökt upp. I det han gick förbi den förstnämnde, vände han hufvudet åt honom och hans blick fästades på grefven med den yttersta förundran.

— Han sjelf! — mumlade han. — Det är Guds finger. Nej, att längre tvifla derpå vore att misstaga sig på försynens nåd.

Han fortsatte sin promenad ända intill det ögonblick, då vi sett honom häftigt slå igen sin bok och i stället gå att intaga sin utkikspost bakom hagtornshäcken.

XX.

Duellen.

Då bernhardinermunken närmade sig de till strid färdiga herrarne, som icke kunde se honom, var han i ett tillstånd af synbar alteration. Hans händer hade, honom sjelf ovetande, krampaktigt sammanknäppt sig, liksom till bön; armarna rörde sig med konvulsiviska ryckningar inuti de vida kåpärmarna och tänderna stötte tillsammans, sakta skallrande.

För att dock, i trots af allt detta, bibehålla skenet af yttre lugn, måste denne man, som var utrustad med lika mycken sjelfbeherskning, som vanlig fysisk kraft, hafva stått under inflytandet af någon mäktig bevekelsegrund.

— Om han faller, — hviskade han till sig sjelf, — så tror jag icke längre på Guds rättvisa.

De sex ädlingarna stodo med obetäckta hufvuden midt emot hvarandra. Hvardera af dem höll i högra handen den långa, tunna värjklingan, i den venstra en kort och bred dolk, hårdt tryckt intill bröstet, och bestämd till att parera de stötar, som värjan ej förmådde möta.

De sex ädlingarnes stålklingor korsade hvarandra.

Bernac och La Guiche voro hvarandra fullkomligt vuxna; de kände hvarandra och deras allvarliga, lugna angrepp tillkännagaf, huru den ene var fullkomligt öfvertygad om den andres skicklighet.

Maris d'Herbaut, deremot, hade knappt förnummit Benzevilles första angrepp, förrän han bekämpade det med ett raseri, som skulle hafva bragt en mindre öfvad motståndare ur all fattning.

Så till vida stod striden på någorlunda jemn ståndpunkt. Men emellan baron de Grandair och d'Ornay syntes förhållandet i början vara helt annorlunda. Medan grefve d'Ornay med all en van duellants skicklighet och säkerhet gjorde sina utfall, utvecklade baronen deremot vigheten hos en tiger, som är färdig att rusa på sitt rof. Värjorna korsades; men baronen erbjöd sin motståndares klinga så föga kropp, att den alltid sväfvade i luften, öfver hans hufvud.

— Hvad är det der för ett manér att slåss? — ropade d'Ornay, som med blixtens hastighet

och i ovanligt djupt läge parerade ett angrepp af baronen.

— Det är mitt manér, — svarade Marcus behändigt hoppande åt sidan.

— Vid alla helvetets djeflar! — skrek grefven under oräkneliga stötar mot sin motståndare, hvilka dock allesammans skickligt uppfångades af dennes gamla familjevärja; — om ni och icke förstår att regelmessigt göra edra utfall, så vet ni åtminstone att handtera en värja; det måste sjelfva afunden bekänna.

— Tror ni det?

— Ja, det tror jag och säger det öppet.

— Och ni talar sanning, — ropade baronen, i det han rätade upp sig och applicerade en qvart med sådan vighet, att hans klinga, kringgående fiendens värja, for in i dennes öfverarm och afpressade honom ett skrik af raseri.

Utan att vidare förfölja sin fiende sänkte baronen sin värja och sade:

— Jag står till er tjenst.

Herr d'Ornay gjorde åter ett utfall; men det spefulla leendet var nu försvunnet från hans läppar, hvarvid också den riktigare uppfattningen af den nyss så ringaktade motståndaren föranledde honom till större kallblodighet, då han på nytt trädde emot honom.

Striden började ånyo. Grefve d'Ornay utvecklade alla fördelarna af den konst, hvari han vunnit en så bedröflig ryktbarhet, och åtnöjde sig för ögonblicket med att parera, under det han afvaktade ett till angrepp gynnande ögonblick.

Han hade emellertid här att göra med en man af så underbar vighet och kroppsstyrka, att det försvar, hvartill han inskränkte sig, erfordrade hela hans uppmärksamhet; ty baronens klinga svängde sig kring hans hufvud med en otrolig vighet, och för de hotande blickarna ur hans små grå ögon sprutade verkliga lågor ur den unge resandes stora, klarblå ögon.

Det var en ohygglig strid på lif och död mellan dessa båda män, hvilka dock aldrig förr hade sett hvarandra; man kunde nästan med visshet förutse, att en af dem skulle blifva på platsen.

Endast grefven hade hittills blifvit sårad; men det så lindrigt, att hans ifver endast blifvit deraf ökad, hans styrka, deremot, ej det ringaste förminskad.

Plötsligen ljöd, till höger om de båda kämparne, ett dödsskrän. — Det var herr de Benzeville, som af d'Herbauts klinga hade blifvit stungen genom bröstet och låg der döende, i sitt blod.

Markisen kastade en pröfvande blick på de ännu upprätt stående kämparne. Bernac och La Guiche voro ännu inbegripne i den ifrigaste fäktning, utan att hittills någondera vunnit någon fördel öfver den andre. Emellertid märktes det dock, hurusom bådas stötar småningom blefvo allt mattare, fastän striden dock fortfarande fördes med samma energi.

Äfven här var utvecklingen icke långt borta.

Markisen hade, enligt de då bestående duellagarna, rättighet att bistå den af sina sekundanter, som kunde behöfva hans hjelp. Han ställde sig således vid sidan af baronen, hvars motståndare i detta ögonblick tycktes vilja taga till offensiven.

Då emellertid baron de Grandair märkte d'Herbauts afsigt, kastade han sig mellan honom och Ornay, med en häftighet, som höll på att bli honom förderflig; ty grefvens klinga for under armen på honom, genom tröjan. — Markisen sprang tillbaka; i samma ögonblick gaf d'Ornay, som drog fördel af den unge mannens falska attack, med upplyftad arm honom längs nyckelbenet ett stygn, som rispade upp jackan och trängde något in i köttet.

— Nu har ni fått nog, — ropade han.

Baronen röt, lik en sårad tiger. Af detta skrik, som besvarades af en dof suck ur munkens bröst, slöt markisen att hans unge vän nu skulle taga i anspråk den hjelp, hvilken han nyss så obetänksamt visat ifrån sig. Han störtade sig således med dragen värja emot d'Ornay, som parerade stöten; men ett ytterligare skri af raseri arbetade sig fram mellan baronens krampaktigt sammanpressade läppar. Tala förmådde han icke så torr var hans strupe; han kastade bort sin dolk, ryckte med venstra handen värjan ur markisens hand, innan denne förmådde bemästra sin öfverraskning, och kastade den på marken, bruten midt itu, hvarefter han satte sin fot derpå.

Allt detta hade skett med en så beundransvärd hastighet, att markisen icke haft tid att säga ett ord, eller göra en rörelse, till förhindrande deraf. Emellertid hade d'Ornays klinga, då icke hindrad af någon parad, bibringat motståndaren ännu ett stygn, och det i öfverarmen, ett sår, hvilket, lika litet farligt som det förra, endast tjenade till att drifva den unge mannens raseri ända till dess högsta höjd.

— Min är han, min helt och hållet! — ropade han med sträf röst, och kastade sig, med ett ansigte, som kämperaseriet fullkomligen hade förvandlat, på nytt emot sin fiende.

Hans bröst häfde sig, tungt flåsande; den stadiga, skickliga handen tycktes hafva fördubblat sin styrka. Det var icke en hofmans stridssätt, hvilken, om det blefve hans lott att falla, åtminstone önskar göra det med värdighet och fin lefnadstakt; det var en vildes beteende, hvilken är van att bekämpa öknens förfärliga innevånare, och som, obekymrad om de erhållna såren, har endast sin motståndares död till ögonmärke.

Forts.

Kommissionär i Göteborg: *L. Eliasson*, Kronhusgatan 24.

Göteborg. Alb. Olsons Boktryckeri, 1881.